

اعتراض افغان ها به شخصیت دزدی فارسیها

در نشرات برادران فارسی زبان ایرانی می خوانیم که همه بزرگان، دانشمندان و علمای افغانستان و توران را ایرانی می گویند. آخر چرا به حق خود قانع نیستید؟ اگر برادران همسایه فارسی زبان ایرانی ما به حدود و ثغور همسایه های خود احترام دارند؟ منبعده افغان را افغان، ایرانی را ایرانی و ترکستانی را ترکستانی بگویند و نه اینکه همه را ایرانی بخوانند.

بگذارند که علمای خود ما به نام وطن عزیزشان افغانستان و آسیای مرکزی منسوب باشند. آیا علمای بزرگ شرق از کجا هستند؟ جواب سؤال مذکور خیلی مشکل است. زیرا در همه ممالک علما و دانشمندان زیاد می باشند. ولی گاه گاهی در نشرات برادران فارسی زبان ایرانی می خوانیم که همه بزرگان، دانشمندان و علمای افغانستان و توران را ایرانی می گویند. در حالیکه در این ممالک ترکی زبانان و تاجکان دری زبان سکونت دارند و (متعلق به ایران نیستند). اگر همه دری زبانان دنیا ایرانی باشند پس ترکی زبانان و عرب زبانان و غیره که اقوام می باشند و متوطن در ایران هستند را چه حساب می کنید؟

زبان دری یکی از زبانهای بسیار شیوا، نمکین و آهنگین است که در بسیاری از ممالک به عنوان يك زبان عمده به آن تکلم می نمایند. حتی در بین اعراب، ترکستانی ها و مملکت ترک زبان عثمانی و تا حدودی ترکستان شرقی و (چین) این زبان شیرین مروج است. البته زیاد ترین خدمات را جهت پیشرفت این زبان، ترکها انجام داده اند چون غزنویان و در رأس آنها سلطان محمود بزرگ، سلجوقیان، تیموریان (چه در هند و چه در خراسان و ترکستان) و غوری ها و غیره. دوره غزنویان و بیشتر از آنها سامانیان، دوره تیموریان در آسیای مرکزی و تیموریان هرات افغانستان، سلجوقیان ایران و خارج آن، بابریان در هند، غوریان در افغانستان و هند از بهترین دوره های مشعشع و تابان توسعه و تقویه و احیای زبان دری بوده است.

در ایران صفویان و قاجاریان ترک زبان، زبان دربارشان را ترکی ساخته بودند و هم چنان بود در ترکیه. ولی زبان فارسی هرگز موقعیت خود را از دست نداد و به پیمانهای بسیار عالی به پیش رفت. صائب تبریزی همچنان که ترک زبان بود، اگر دیوان ترکی نوشت، دیوان فارسی هم به یادگار گذاشت ولی بزرگان دیگر چون امیر خسرو دهلوی و حضرت بیدل که ترک نژاد هستند دیوانهای خود را به زبان دری تهیه داشتند و در دوران همین خاندانها و پادشاهان ترکی، نه تنها زبان دری به اوج انکشاف رسید بلکه صدها کتاب در همه جهان به زبان شیوا و زیبایی دری نوشته شد و در حقیقت زبان شیرین فارسی مربوط به يك قوم و مملکت نمی باشد و يك زبان چندین ملیتی است.

بزرگانی چون عنصری بلخی، دقیقی بلخی، رابعه بلخی، شهید بلخی، ابن سینای بلخی، مولانا جلال الدین رومی (بلخی)، ناصر خسرو قبادیانی، ابوجعفر هندوانی، حضرت اسمعیل بخارایی (رح)، امام ابومنصور ماتریدی سمرقندی، امام ترمزی، ابوریحان البیرونی، منہاج سراج جوزجانی، حضرت میرزا عبدالقادر بیدل، مولانا اقبال لاهوری، اسدالله غالب، مولانا حسین واعظ، مولانا عبدالحق دهلوی، شاه نعمت الله ولی، حضرت امام ربانی مجدد الف ثانی، امیر علی شیر نوائی، مولانا عبدالرحمن جامی، خواجه عبیدالله احرار، خواجه بهاء الدین نقشبندی از بخارا، خواجه احمد یسوی (پیر ترکستان)، خواجه معین الدین چشتی، امیر حسین سادات غوری، مولوی حبیب الله محقق قندهاری، میر زاهد هروی و علامه هایی زیاد و بزرگان عمده در خارج ایران متولد شده و در همان خاکها دفن شده اند که هیچ کدام نمی تواند ایرانی به حساب روند.

اگر برادران همسایه فارسی زبان ایرانی ما به حدود و ثغور همسایه های خود احترام دارند، باید منبعده افغان را افغان، ایرانی را ایرانی و ترکستانی را ترکستانی بگویند و نه اینکه همه را ایرانی خطاب کنند. خیلی مشکل است که ابو نصر فارابی و یا معلم ثانی را ایرانی و از خود بدانند. لطفاً بگذارند که هرکس صاحب افتخارات خود باشد. در افغانستان يك مثل دری داریم که می گویند: مال خودم از خودم، مال دیگران هم از خودم.

من نگارنده این سطور اصلاً ترکی نژاد و ترکی زبان می باشم. در خانه به هر دو زبان ترکی و تاجکی صحبت می کنیم و ما مردم در افغانستان بین ترک و تاجک قطعاً تفاوت و فرق قائل نیستیم. زیرا که این دو قوم از هزاران سال به این طرف یکجا زندگی کرده اند و این بعضی ممالک مغرض و متعصب می باشند که بین ما تفاوت می آورند. نام های بزرگانی که در بالا ذکر شد اکثراً ترکی زبانان می باشند لیکن آنها همه کارهای خود را به دری تاجکی انجام داده اند و ما هنوز در پی آن نیستیم که آنها را ترک و یا تاجک بگوییم، ولی ایرانی ها می خواهند از زبان ما هر دو را بقاپند و به نام خود تمام کنند. آخر چرا به حق خود قانع نیستید؟

ما مردم افغانستان از برادران همسایه تقاضا داریم که به حق خود قایل باشند. پاکستانی ها آنقدر به مردم افغانستان بی رحم بودند که هیچ کافری به مسلمان آن قدر بدی نکرده بود که مردم مسلمان پاکستان به ما کردند و از برادران ایرانی هم خواهش می کنیم در این روزی که همه آثار تاریخی ما بشمول تخریب مجسمه های بزرگ بامیان و مواد قدیمی میوزیم ما را توسط طالبان بی فرهنگ و متعصب به بیرون بردند و ما را خواستند که بی افتخار بمانیم، آخر برادران ایرانی ما در تاریخ بسیار می دانند. نمی دانیم چرا همه افتخارات ما را از خود می دانند و بگذارند که علمای خود ما به نام وطن عزیزشان افغانستان و آسیای مرکزی منسوب باشند.

ما به شهادت تاریخ می دانیم که در ایران کم از کم یک هزار سال ترکها حکومت کرده اند و در این طول یک هزار سال، آنها قطعا در پی از بین بردن افتخارات فارسی یا ایرانی نبوده اند، بلکه تقویه کردند و نباید جزای نیکی بدی باشد. با احترام

د پانو شمیره: له ۲ تر ۲

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de
: دلپکنې د لیکنيزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هيله من یو خپله لیکنه له رالیرلو مخکې په خیر و لولئ